

BÔ YIN RÂ

WEGWIJZERS

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern
© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2020
www.aurora-productions.com
www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Wegweiser,
in 1928 voor het eerst uitgegeven door
Kober'sche Verlagsbuchhandlung, Basel-Leipzig

Nederlandse vertaling 1960, verschenen onder de titel:
Een wegwijzer, door M. ter Marsch-Keen (Servire)
2^e druk 1990, verschenen onder de titel: Wegwijzers,
bewerkt door E. van Eeden (De Driehoek)
3^e druk 2020, vertaald door Rob van der Hoeden

Ontwerp omslag naar het oorspronkelijke idee van
Bô Yin Râ

ISBN 978 9073007 437

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BÔ YIN RÂ

is de geestelijke naam van de
schrijver en kunstschilder
Joseph Anton Schneiderfranken

INHOUD

Belofte	7
Verschijsel en beleving	15
Inzicht en onderricht	29
Leren lezen	47
Brieven	61
Persoonsverheerlijking.	75
De drang tot kritiek	89
Wie was Jakob Böhme?	107
Het vermogen zieken te genezen	125
Gevaren van de mystiek	139

IN GEBONDEN STIJL

Tempel der diepte.	157
Buiten en binnen	159
Wijsheid	161
Veeleenheid	163

Geheim van het water	165
Vermaning	167
Het eeuwige	169
Sinfonia.	171
Mysterium magnum	173
Terugkeer naar huis	175
Tegengesteld.	177
Wonderlijke zoekers.	179
Al te plechtige waardigheid.	181
Noodzakelijke strengheid	183
Voor wie het goed bedoelen.	185
Logica	187
Vriendenvrijheid.	189
Bloem of vrucht	191
Wijze verdeling.	193
De betweter	195
De hooghartigen.	197
Raad	199

BELOFTE

Het laatste loof werd door een herfststorm van de verstarde takken losgerukt.

Verwelkt en vergeeld, of roestbruin en knisperend dor, liggen ze allerwegen over het land verwaaid.

Wat ooit in het voorjaar tot lichtend groen ontsproot, wat verkoelende schaduw bood tegen de zwoele middaghitte van de zomerzon, dat ligt nu afgestorven en vertrapt op de vochtige aarde:

– prooi van het slijk en buit van het bederf!

Dit is de bange tijd waarin de zon ver weg is en de mist blijft miezeren!

Dit is het grote sterven van de natuur!

Zo spreken fijngevoelige dichters en treuren ze om de verdwenen zomer!

Maar: is werkelijk alle leven nu gestorven? Zijn de takken werkelijk zo verstart en leven-

loos geworden, nadat ze hun bladeren moesten loslaten?

Hef je blik van de grond omhoog en bevrijd je uit de ban van het vergangelijke, dan zul je al gauw overal de zwellende knoppen ontdekken, en zie: daar is een hazelaar waaraan reeds de eerste guirlandes van ongeopende katjes bungelen!

Nog maar net is het fruit geogst en het laatste blad gevallen, of de belofte van het nieuwe groen, een nieuwe bloei en een nieuwe lente-weelde dient zich aan.

Zouden er nu enkele warme, zonnige dagen achter elkaar volgen, dan zou je al spoedig het eerste jonge groen aan alle struiken kunnen ontwaren.

Er staan ons echter nog ijzige stormen te wachten, zodat het goed is dat de zwellende knoppen voorlopig nog goed gepantserd blijven. Het leven daarbinnen heeft nog bescherming nodig.

Maar: – nauwelijks is de sneeuw water gewor-

den en in de voren op de velden weggesijpeld, of er komt ook beweging in hetgeen nu nog, haast met geweld, in de knoppen wordt tegengehouden.

Elk jaar weer opnieuw is het je wens de lente zo heerlijk rustig haar opwachting te zien maken en telkens weer word je verrast door haar frisse groen, dat bijna van de ene dag op de andere verschijnt.

Een paar zonnige dagen na een zoele regenbui en het jonge loof zit reeds aan alle twijgen. Gedurende een tijd die je veel te lang is geval- len, moet het leven al zijn krachten inzetten om zichzelf in te houden en hetgeen het heeft gevormd tegen vernietiging te beschermen. Maar dan bevrijdt het zich van alle banden en bot het nieuwgevormde alom stralend uit... Zie je niet welke les de natuur je hier leert?!

Ook jij bent waarachtig niet de hele tijd in de nabijheid van het licht.

Ook jij hebt je getijden, waarvan de opeenvol-

ging door je eigen levensritme wordt bepaald. Zojuist nog geloofde je dat je alles voor elkaar had en voelde je je zelfverzekerd en blaakte je van kracht, – maar dan overviel je plotseling een lusteloosheid die elke dag weer een stukje van je vertrouwen wegvrat en ten slotte ligt alles waar je zo trots op was in scherven vóór je op de grond...

Nu geloof je dat al het leven in je is gestorven en meen je slechts ijdele dwaze praat te horen wanneer men je zegt dat je lusteloosheid de zekerste belofte van een nieuwe levensinvulling inhoudt.

Je kent jouw getijden nog niet en wilt niet inzien dat ook jouw geest zichzelf alleen maar in ritmische afwisseling kan uitdrukken.

Ook in de dagen dat het licht het verst in je te zoeken is, pulseert het leven in je.

Het komende wordt in je voorbereid, ook wanneer je er niets van merkt...

Zie: ook jij zult weer net zo dicht bij het licht zijn als voorheen!

In nieuwe luister zul je je ontvouwen, telkens nadat je je stille dagen geduldig hebt verdragen!

Laat je niet in de war brengen door je verstand en verlangen, treurig en onbestemd, aan sombere, trieste dromen over te leveren, als iemand die niets meer te hopen heeft!

Wees je bewust van de zich steeds weer hernieuwende kracht in je en geloof in jezelf!

Je schept je eigen lot in je stilste uren, en in de dagen dat het licht het verst van je is geweest, vormen zich de kiemen in je waaraan straks een nieuwe lente zichtbare vorm zal geven!

Leer vertrouwen op jezelf en verdrijf alle onrust uit je ziel, opdat de stilte in je kan vormen wat zich verder moet ontwikkelen!

VERSCHIJNSEL
EN
BELEVING

De mate waarin een mens inzicht in de waarheid heeft, wordt bepaald door zijn ervaringen; door de intensiteit waarmee hij de dingen beleeft, – maar niet door de verschijnselen die deze beleving teweegbrengen.

Hoe simpel en eenvoudig te begrijpen dit feit ook is, het wordt maar zelden begrepen.

Alom stuit men op een grenzeloze overwaardering van het verschijnsel, terwijl het belevingsvermogen in veruit de meeste gevallen zo sterk is verkommerd dat er eerst bijzondere sensaties door ongekende uiterlijke prikkels nodig zijn om dit vermogen, zij het voorbijgaand, nog te wekken.

Wie kan zich erover verwonderen dat dan ook de zo verkregen 'ervaringen' een afspiegeling zijn van het verminderde vermogen om te kunnen beleven?!

Wat men 'beleeft' is enkel nog het schuim

aan de oppervlakte, omdat het vermogen ontbreekt dieper in het verschijnsel door te dringen, ook al wordt schijnbaar de kern ervan met het lancet blootgelegd en onder de microscoop tot in zijn fijnste vezels onderzocht.

Ook wanneer de fysische omstandigheden van het verschijnsel uiterst nauwkeurig volgens de methode van het exact onderzoek bekend zijn, blijft er nog een laatste bestanddeel over dat nooit op deze manier gekend kan worden: – de 'ziel' van het verschijnsel, die enkel waargenomen kan worden wanneer het belevingsvermogen zodanig is ontwikkeld dat het ook reageert op impulsen die voor de stofelijke zintuigen volledig onwaarneembaar blijven.

Voor deze soort kennis maakt het niet uit of men het verschijnsel tot in zijn diepst verborgen vezels ontleedt of het binnen het geheel van de vorm waarin het zich manifesteert op zich in laat werken, zonder het eerst op mechanische wijze, al was het maar met het

mechanische denken, in zijn afzonderlijke bestanddelen te hebben afgebroken.

Op zich worden aan de diepte en de betekenis van het beleven volstrekt geen grenzen gesteld door de omvang van een verschijnsel of de mechanische impact waarbinnen het wordt waargenomen.

Een vuurwerk kan oogverblindend zijn en in een enorm geknetter en geknal eindigen, – maar een nietig glimwormpje in een pikdonker bos tijdens een zomernacht kan tot een veel diepere beleving aanleiding geven dan de kunsten van een pyrotechnicus ooit in ons zouden kunnen bewerkstelligen...

Dit geldt voor alle verschijnselen, of ze nu via het oog of het oor of via een van de andere stofelijke zintuigen door ons worden 'opgenomen'! Zeker, de indrukwekkende grootsheid van tot in de wolken reikende toppen van het hooggebergte of het donderend geraas van de aanstormende branding van de zee kan een diepe en sterke beleving veroorzaken, maar ook het al-

lgeringste en ogenschijnlijk onbeduidendste kan zorgen voor een geweldige ervaring.

Tallose mensen – en werkelijk niet de koelste zielen – kijken voortdurend uit naar een sensationele beleving, die hen innerlijk diep zou kunnen raken, – en omdat al hun intens verlangen deze beleving niet naderbij kan halen, spoeden zij zich rusteloos zoekend van het ene verschijnsel naar het volgende, bevangen door de waan dat de beleving waar zo vurig op wordt gehoopt, te verkrijgen moet zijn wanneer men maar het geweldige verschijnsel tegenkomt dat door het sensationele ervan hun ziel zou kunnen overweldigen.

Op deze manier is er ten slotte geen wonder der natuur meer waar ze niet mee vertrouwd zijn en zijn alle delen van de wereld hun bekend, maar het diepe verlangen van de ziel wordt er niet door gestild.

Anderen daarentegen zoeken de grote vervulling op het gebied van de kunst, de wetenschap of het abstract denken, en nog weer anderen

verwachten, vooral de laatste tijd, alle heil van de 'wonderen der techniek', als ze al niet, bevangen door zelfhypnose, de 'kick' van de sport of de uitdaging van roekeloos spel op leven en dood aanzien voor de ervaringen waar ze uit alle macht naar verlangen.

Niemand staat erbij stil dat alle tijdelijke prikkels die hij op deze manier tracht te krijgen – ongeacht of ze hem nu op de toppen of in de dalen van de wereld der verschijnselen ten deel vallen – enkel verdoving zijn, bedrog zelfs aan de eigen ziel, die haar recht blijft opeisen om het geluk te gevoelen van wat het is om bewustwording in zichzelf te beleven.

Voor een dergelijk beleven zijn er echter voor iedereen voldoende aanknopingspunten in zijn directe omgeving te vinden en slaagt hij erin deze te vinden, dan zal hem alle zucht naar het verre onbekende dwaas voorkomen en elke stimulans van de zenuwen die hij anderen als 'belevens' hoort aanprijzen, slechts als bedenkelijk surrogaat van een zuivere beleving toeschijnen.

Maar – zoals aan het begin reeds is gezegd – een voorwaarde voor een werkelijke beleving is het belevingsvermogen.

In ieder mens is dit vermogen latent aanwezig, maar niemand zal het kunnen gebruiken die het niet tot op zekere hoogte in zichzelf heeft ontwikkeld, en een dergelijke ontwikkeling is een zaak van constante oefening.

Een beleving vereist de uiterste concentratie – de éénpuntige gerichtheid van de onverdeelde wil om op te nemen – en de voortdurende bereidheid om, wanneer een impuls zich aandient, meteen de aandacht in deze concentratie te ‘bundelen’.

Wie daarentegen voortdurend uitkijkt naar ‘verstrooiing’, zal zijn belevingsvermogen zeer zeker niet ontwikkelen!

Hij rent slechts van fenomeen naar fenomeen, onverzadigbaar als iemand die verslaafd is aan verdovende middelen, om in het beste geval aan het einde van zijn dagen tot het besef te komen dat alles wat hij ooit heeft nagejaagd ‘ijdel’ is geweest, – om dan in bittere berusting te eindigen.

Ook moet men de beleving nooit zoeken, of haar beschouwen als een geschenk dat men op een hoogtijdag ontvangt.

De echte beleving komt steeds ongezoekt en het gemakkelijkst wordt ze midden in het dagelijks leven gevonden.

Men ontdekt haar plotseling op wegen die men beslist niet was ingeslagen om een beleving te zoeken, – maar begeeft men zich op weg met grootse plannen, dan zal men uiteindelijk zeker met een leeg hart en diep teleurgesteld thuiskomen...

Bovenal geldt dit ook voor elke beleving die een boodschap kan brengen uit een wereld van de substantiële geest.

Niet in het aards verschijnsel kan de aardsgebonden mens het geestelijke vatten, maar wel in de beleving, en toch moet ook deze beleving worden gewekt door vormen en gebeurtenissen die tot de wereld der verschijnselen behoren, ja, het geestelijke zelf maakt deel uit van de wereld der innerlijke verschijnselen en kan slechts als zodanig in het innerlijk

van de ziel worden begrepen.

Waar evenwel een uiterlijk verschijnsel, dat door de aardse zintuigen kan worden waargenomen, zich tracht op te dringen als een boodschapper uit de zuivere wereld van de geest, dient men steeds op zijn hoede te zijn, want zeldzamer dan diamanten in het zand aan de kust van de zee zijn de constellaties van krachten die het geestelijke voor de aardse zintuigen in het fenomeen begrijpelijk kunnen maken en onder de vele, vele miljoenen mensen die op aarde leven, zijn er in elke tijd maar zo weinigen die dergelijke fenomenen kunnen begrijpen, dat ze in een smal vertrek zouden kunnen worden bijeengebracht.

Wie echter, al was het maar eenmaal, iets geestelijks in een diep-innerlijk beleven van zijn ziel heeft ervaren, koestert niet langer de wens dat het zich openbaart in een verschijnsel van de uiterlijke wereld, want de openbaring die hij had was van een soort die menig schouwende zo gelukkig heeft gemaakt dat hij dacht dat de gehele wereld niets dan schijn en

bedrog was vergeleken met de heldere werkelijkheid die hij in zichzelf had ervaren.

Is het al dwaasheid te geloven dat je door de wereld van de uiterlijke verschijnselen bent heen gedrongen omdat je de kleinste deeltjes ervan voor de zintuigen hebt blootgelegd – hun werkingsmogelijkheden hebt trachten op te sporen en in het denken een gelijkenis voor jezelf hebt geschapen waarin je haar nu meent te bezitten – dan is het pas echt onzegbaar dwaas ook te verlangen dat je de wereld van de geest op deze manier in de wereld van de zichtbare verschijnselen kunt vinden en met naïeve eigenzinnigheid de gevolgtrekking te maken: omdat ze op deze manier niet te vinden is, ze ook op een andere manier niet binnen bereik ligt.

Niet minder dwaas echter is het ook in manifestaties die voor de aardse zintuigen waarneembaar zijn, een bewijs te eisen voor de aanwezigheid van geestelijke krachten.

Wie nog in deze doolhoven van de wereld

van het denken gevangen zit, heeft er nog in de verste verte geen idee van wat de aard en de vorm van de 'wezenlijke geest' zijn, ja, hij houdt wellicht het deel van de wereld van het denken waarvan hij voelt dat het bestaat, hoewel het nog niet toegankelijk voor hem is – het deel dat buiten de doolhof die hem gevangen houdt gelegen is – voor de wereld van de substantiële geest!

Bijgevolg horen velen dan ook dat de wereld van de wezenlijke geest zich slechts kenbaar maakt via de beleving en denken ze ten onrechte deze beleving allang te kennen als het beleven van het aan de hersenen gebonden denken.

De beleving waarover ik hier spreek, heeft echter niet in het minst iets uitstaande met het denken, – de wereld van de waarachtige, werkelijke geest is hemelhoog verheven boven alle wonderen van de wereld van het denken!

Maar evenals elk gebied van menselijke ken-

nis wordt ontsloten voor degene die aan de voorwaarden van deze ontsluiting voldoet, zal ook een mens die zijn vermogen om innerlijk te beleven schoolt aan de hand van de mogelijkheden om te beleven die de wereld van de uiterlijke verschijnselen biedt, langzamerhand op het punt komen dat hij door het verschijnsel de impuls krijgt tot de beleving die de wereld van de wezenlijke geest aan hem openbaart.

Enkel door de beleving in zijn eigen ziel zal hij deze wereld – het gebied dat voorbij de zintuigen en voorbij het denken ligt – begrijpen!

Eerst dan zal elk verschijnsel aan hem ook het innerlijk zijn, als de weerspiegeling waarvan het ver-schijnt, onthullen...

Eerst dan zal de mens die een beleving heeft zijn eígen bestaan kunnen duiden en wat tot dusver duister was, zal in eeuwig licht stralen!